

THAILANDA – PARADISUL PĂSĂRILOR

Denisa CONETE*, Mihaela Luiza CONETE**

Thailanda este foarte mult vizitată de ornitologi. Oamenii acestor ținuturi au învățat să înțeleagă și să respecte natura. Unul dintre cele mai vechi și populare parcuri este Khao Yai National Park. Centrul parcului este înconjurat de o suprafață de 20 km². Alți 2.148 km² din suprafața parcului sunt, cu mari eforturi, îngrijite și supravegheate.

În nord-vestul țării există două parcuri naționale situate în apropierea orașului Chiang Mai. Aici viețuiesc păsări adaptate la anumite biotopuri, foarte multe specii montane, înrudite cu cele din Himalaia. Numărul speciilor de păsări din Thailanda ajunge la 915, din care numai două specii sunt endemice, iar 44 de specii sunt amenințate cu dispariția. Condițiile climatice diferite din subregiunile zoogeografice oferă Thailandeii o mare diversitate avifaunistică, însă cele care ne atrag atenția mai mult sunt nectariniidele.

Sugătoarele de nectar (Nectariniidae) are, în Lumea Veche, rolul *Trochilidelor* (păsări colibri) din Lumea Nouă. Caracteristică este limba lor, accentuat protractilă, tubuloasă, despăcată la capăt. Sunt adaptate la hrănirea cu nectar și polen, pe care le recoltează, asemenea *Trochilidelor*, zburând în fața florilor. Se pot hrăni și cu insecte, pe care le caută cățărându-se în jurul ramurilor, la fel ca pițigoii. Ciocul este fin, ascuțit și curbat în jos. Coloritul penajului este viu, metalic mai strălucitor la masculi, iar dimorfismul sexual poate fi permanent sau sezonier. Zborul poate fi și vibrat, ca la colibri, dar și ca al passeriformelor tipice. Au talia mică sau foarte mică, unele fiind considerate printre cele mai mici paseriforme, având mărimea unei păsări-muscă. Cuiburile, în formă de pungă, au o intrare laterală, fiind în general suspendate și țesute cu fire vegetale, mușchi – adevărate opere de artă. Femelele construiesc cuibul, clocesc și, adesea, hrănesc singure puii !

Nectarinia asiatica – sugătoarea de nectar asiatică. Femela se distinge cu greu de alte nectariniide prin abdomenul cenușiu, în timp ce masculul are penajul roșu-închis cu aripile negre. În Thailanda este întâlnită în pădurile cu frunze căzătoare, pe terenuri cultivate, prin tufișuri, în parcuri dar evită pădurile tropicale. Vizitează florile arbuștilor și copacilor, hrănindu-se cu nectar, insecte mici și păianjeni. Se întâlnește în Asia de sud-est.

Arachnothera magna – prințătoarea de păianjeni, se caracterizează printr-o statură mai mare decât a celorlalte nectariniide. Penajul de pe spate este cafeniu-verzui, iar ventral, albicios cu stropi cafenii. Se hrănește în special cu păianjeni. Este întâlnită prin pădurile de munte între 900 -2000 m în nordul Thailandeii, în pădurile Indiei etc.

Upupa epops – pupăza, pasăre migratoare la noi (oaspete de vară) destul de cunoscută, trăiește și în Thailanda. Unică și inconfundabilă este singura specie din familia *Upupidae* în această zonă. Frecventează locurile deschise cu copaci răzleți, împrejurimile pădurilor cu frunze căzătoare. Penajul este cafeniu, aripile și coada sunt negricioase, barate cu dungi transversale, albe. Pe cap are o creastă de pene cu vârfurile „muate” în negru, pe care o poate răsfirea și strânge, ca pe un evantai cu ajutorul mușchilor de sub pielea capului. Hrana, constituită din insecte și viermi, este mai întâi aruncată în aer și apoi prinsă și înghițită. Când este surprinsă de o primejdie, se lipește de sol cu coada și aripile răsfirete și stă astfel imobilă, până ce trece pericolul. Populațiile nordice migrează spre sud. Cuibărește în scorburi de arbori sau găuri de stâncă, mai ales în ținuturile joase și deluroase. Pupăza trăiește în Africa, Eurasia, Taiwan, Borneo etc.

În Thailanda sunt 63 parcuri naționale și 32 de adăposturi destinate ocrotirii animalelor sălbatice. Oamenii acestor locuri respectă necesitatea ocrotirii avifaunei și, în

* Universitatea din Pitești

** Management Development Institute of Singapore, Centre for Biomedical Sciences

general, a vieții sălbatice, participând la programe de monitorizare și conservare a biodiversității. Ar trebui să urmăm acest exemplu și să avem și astfel de preocupări, insuficient dezvoltate și finanțate la noi.